



Hribar: Pametne 'Svade'

"Jasna, pitka, tečna, razložita i dovoljno pametna predstava da nije zagnjavila publiku. Sjajna gluma, dramaturški izvrsno. Vinko je sve lijepo artikulirao i posložio", kazao je redatelj Hrvoje Hribar o "Ribarskim svadama".

A.J.



SPLITSKO LJETO PREMIJERA 'RIBARSKIH SVADA' CARLA GOLDONIJA U REŽIJI VINKA BREŠANA



Glumci su uspješno svladali otvoreni prostor u kostimima koji su varirali od KUD-a do kontejnera

MATKO BILJAK

Ševo

•• Premda bi mu se moglo zamjeriti na dijalektu, Joško Ševo zaslužuje pohvale jer je prije par dana uskočio u predstavu zamijenivši Mirka Kraljeva. Uspio je itekako solidno iznijeti ulogu, dijelom i zato što godinama igra u zagrebačkim "Svadama", ali drugi lik.

Jezik

•• Tijardovićevo pravo je zadovoljstvo za uši, vrijednost sama za sebe, blagodat u usporedbi s mnogim ovodobnim dijalektizacijama koje nanovo izmišljaju "stari splitski". Međutim, dok je prije 50-ak godina, kada su "Svade" prvi put odigrane u Splitu, bio glumcima blizak, danas je ulogu jezičnog savjetnika morao preuzeti Joško Banov.

Ante Jelaska: Uspješno

•• Drukčija je predstava nego dosadašnje. Vrijeme ide naprijed, moja se verzija igrala 26 godina, prije mnogo desetljeća. I kod mene je predstava rasla i modernizirala se. Ova je išla korak dalje, u skladu s današnjim vremenom. Dinamična je, dobri su glumci, nose predstavu s energijom. Gledalište je sve dobro primilo, što je pokazao i aplauz na kraju, čime su zahvalili glumcima. Režiser je napravio dobar, uspješan posao. Mislim da predstava pridonosi općoj kvaliteti Splitskog ljeta", rekao je splitski redatelj.

A.J.



Kako je završio rat na našem mulu

PIŠE JASMINA PARIĆ

Druge i ujedno posljednja dramska premijera ovogodišnjega Splitskog ljeta, Goldonijeva "Ribarske svade", redatelja Vinka Brešana, u lučici Spinut, zaigrala je na kombinaciju spektakla i lakoće koja je očito našla put do golemoga gledališta smještenog na tribinama s 400 mjesta – i eto sigurnog ljetnog hita i unaprijed rasprodanih ulaznica.

Brešan je, uz pomoć oca Ive koji je obavio dramaturgiju, u svakom slučaju ponudio nešto novo u odnosu na dosadašnje izvedbe koje su desetljećima vladale Carrarinom poljanom. Njegov redateljski postupak bio je ujedno i jedini način da novu predstavu istragne iz struje i kontinuiteta na koji su navikli ovdašnji gledatelji koji točno znaju kako mora izgledati pojedini lik i koji se sjećaju čuvenih Dvornikovih ili Gendinih scena.

Međutim, upravo je Goldonijev dramski materijal vrlo

Predstava je u cjelini ponudila kabaretsku ljetnu razbibrigu za široku publiku, uz kvalitetnu glumu i ambijent, s nadopisanim songovima i završnom scenom

zahvalan za obradu, s nizom manje-više ravnopravnih uloga čiji su karakteri doduše zacrtani, ali i pogodni za modulacije. Zato su pred glumcima otvorene velike mogućnosti – mogu i najbanalniju ulogu učiniti legendarnom ili je ostaviti nezamjetljivom.

Goldonijeva slika malog ribarskog mjesta u kojemu je škandal način života, napisana je u 18. stoljeću, ali, ako su se neki njezini potezi mogli još do prije nekoliko desetljeća opaziti makar u kakvoj otopnoj zabiti, do danas su sigurno iščeznuli i

prešli u prostor legende i stereotipa o temperamentnim Mediterancima, koji se itaju teškim riječima i katkad bovanima, ali mrava ne bi zgazili. Nostalgija za tim dobom može danas biti jedino naučena, školska, i nje se dohvatio Vinko Brešan.

Jer, ako su zadani likovi već prilično karikaturni, redatelj je – u svom stilu, poznatom iz fimova "Kako je počeo rat na mom otoku" i "Maršal" – tu karikaturu predimenzionirao za uzvevši zafrkantski stav prema šablonama i stereotipima koji se lijepe uz Dalmatince.

Lako do lakrdije

Stoga je barufu izniklu iz besmislenog povoda stavio u kabaretski okvir i ispresijecao songovima Mate Matišića, koji doduše dižu živost, ali i povremeno otkližu u čistu lakrdiju. Taj model koji nudi blazirano distanciranje od zbivanja na sceni u stilu "večeras predstavljamo", koristio je prošle sezone u nekim elementima i Krešimir Dolenčić postavljajući još jednu

splitsku svetinju, Tijardovićevo "Akvarel" i ostvario odličan prijam kod publike, a isti rezultat polučit će i Brešan.

Scena koju je odabrao za premijeru fascinantna je, a čista i jednostavna rješenja Vesne Režić oplemenjena su uz pomoć svjetlosnih efekata Zorana Mihanovića. Otvoren pogled na more, Kaštela i spektakularno uplovljavanje gajeta, doima se uzvišeno, u zgodnoj opreci s ljudskom sitničavošću na kraju.

Glumu je donekle odredio sam prostor: golema otvorena scena s koje se glasom treba probiti do vrha tribina isključila je mogućnost prefinog nijansiranja, ali u tim okolnostima dobro se snašla jaka ženska ekipa, Ksenija Prohaska, Siva Stanić, Andrijana Vicković, Ana Gruica i Marija Škaričić zadavši svojim svadljivicama različite karaktere, od blažeg i brižnijeg do koleričnog, pomalo podmuklog ili tvrdoglavog.

Svima je Tijardovićevo prijevod i starinski dijalekt pri-

rodno legao, dok je u muškom dijelu ekipe bilo većih raskoraka. Neno Srdelić pokazao se neodoljivo komičnim, i pojavom i izvedbom, Zdeslav Čotić također uz manje gubitke koncentracije, Joško Ševo bio je solidna poveznica radnje uz pomoćnika Vicka Bilandžića, Tonči Banov našao se u svom prirodnom ambijentu i dijalektu s kojim su se pomalo mučili Mijo Jurišić i Ilija Zovko, za razliku od povratnika Slavka Sobina. Nerazumljiv nesklad obilježio je i kostime Marije Žarak – ženski kao da su uzajmljeni iz lokalnog KUD-a, a muški iz kontejnera.

Predstava je u cjelini ponudila živahnu ljetnu razbibrigu za široku publiku, brzu, glasnu i ritmičnu, s nekoliko odličnih efekata i uloga. Da ne bi sve ostalo na tome, pobrinuo se Brešan stariji dopisavši kratku, tragičnu završnu scenu koja je mogla i izostati, ali se redatelju i dramaturgu očito previše sviđa kraj fima "Kako je počeo rat na mom otoku" pa su ga ovdje doslovno prenijeli.